

Ἰδίως δὲ μετὰ συχνὴν ἐπανάληψιν τῶν ἀνυπάρκτων γεγονότων καὶ μετὰ παρέλευσιν μακροῦ χρόνου ἢ σύγχυσις τῶν ὄριων τοῦ πραγματικοῦ καὶ τοῦ δημιουργηθέντος φαντασιώδους κόσμου εἶνε τοιαύτη, ὥστε ὁ ψεύστης ἀδυνατεῖ νὰ διακρίνη τὸν ἀληθῆ ἀπὸ τοῦ ψευδοῦς, καὶ ἂν ὑποτεθῆ ὅτι θέτει πρὸς τοῦτο τὴν καλὴν θέλησιν καὶ τρόπον τινὰ ἀνακρίνει ἑαυτὸν πρὸς εὐρεσιν τῆς ἀληθείας, ὡς συμβαίνει τοῦτο ἐνίοτε παρὰ τοῖς ἐνυπνιαζομένοις, οἵτινες μετὰ τὴν ἐγρηγόρσιν δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ διακρίνωσι τινὰ τῶν ἐκτυλιχθέντων φαντασιωδῶν γεγονότων ἐν τοῖς ὄνειροις ἀπὸ τὰ πραγματικὰ γεγονότα τοῦ βίου, ἐνίοτε δὲ καὶ ἅπαντα τῶντι δὲ δὲν εἶνε σπάνια τὰ παραδείγματα ἀτόμων ὄνειρουμένων ἐν ἐγρηγόρσει καὶ ἐκλαμβανόντων ὡς πραγματικότητος μίαν ἢ πολλὰς ιδέας ὑπαγορευθείσας ἐν καιρῷ τοῦ ὕπνου· ἡ φαντασιώδης ιδέα καθίσταται κτῆμα τοῦ ἐγῶ.

Τὸ παράδοξον τοῦτο ψυχολογικὸν φαινόμενον τῆς αὐταπάτης ὑποδοθεῖται παρὰ τοῖς ψεύσταις τοῦ εἶδους τούτου, ὡς καὶ παρὰ τισιν ἄλλοις ἀνθρώποις, κυρίως ἔνεκα τῆς ἐλλείψεως ἢ μᾶλλον τοῦ ἀσθενοῦς βαθμοῦ τῆς αὐτοελεγκτικῆς ἐκείνης δυνάμεως τοῦ ἀνθρώπου, δι' ἧς κρίνομεν καὶ παρατηροῦμεν τὰς ιδίας ἡμῶν πράξεις καὶ ἐλέγχομεν τὸ ὀρθὸν ἢ μὴ τῶν ἰδίων ἡμῶν λόγων ἐν τῇ ἠθικῇ τάξει τῶν πραγμάτων τοῦ βίου.

Οἱ ψεύσται, περὶ ὧν ὁ λόγος, ἀντιπαρέρχονται πρὸ τῆς αὐτοελεγκτικῆς ταύτης δυνάμεως, τῆς ἠθικῆς ταύτης συνειδήσεως, φοβούμενοι τρόπον τινὰ νὰ ἀτενίσωσιν αὐτὴν κατὰ πρόσωπον, στρέφοντες τὰ νῶτα καὶ βύοντες τὰ ὦτα αὐτομάτως πως καὶ ἐν ἀπρομελετητῷ, οὕτως εἰπεῖν, ἀδιαφορία, ἵνα μὴ ἀκούσῃ τὴν ἐκ τοῦ βάθους τῆς προσωπικότητός των ἐκπεπομένην ὑπόκωφον καὶ ἀσθενῆ φωνὴν τῆς συνειδήσεως, καὶ ἀποφεύγοντες τὸν ἴδιον αὐτῶν ἐλέγχον. Καθ' ἣν στιγμὴν πλάττουσι τὰ ψεῦδη των, πάντοτε ἐγείρεται ἀπὸ τοῦ βάθους τοῦ Ἐγῶ αὐτῶν ἀοριστός τις καὶ συγκεχυμένη φωνὴ διαμαρτυρήσεως, διὸ πιστεύουσι καὶ ταύτοχρόνως δὲν πιστεύουσιν εἰς τὰ πλατιτόμενα ὑπ' αὐτῶν ψεῦδη, ἀλλὰ σὺν τῷ χρόνῳ καὶ μετὰ συχνὴν ἰδίως ἐπανάληψιν αὐτῶν μέρος τι ἢ καὶ τὸ σύνολον αὐτῶν καθίσταται ἴδιον κτῆμα τοῦ ὄλου ἐγῶ· οὕτω δὲ συμβαίνει ἐν εἶδος αὐτοὑποβολῆς (autosuggestion), ὡς ἐν τῇ ἀπλῇ ὑποβολῇ (suggestion) ἐν τῷ ὑπνωτισμῷ μεταδίδει ἐν ἄτομον εἰς ἄλλο ἄτομον τὰς ιδέας ἢ τὰς διαθέσεις αὐτοῦ, καὶ ὅπως καὶ ἐν τῷ καθημερινῷ κοινωνικῷ βίῳ, ἐν τῇ φυσιολογικῇ καταστάσει τῶν ἀνθρώπων, ἐν ἄτομον παραλαμβάνει καὶ οἰκειοποιεῖται τὰς ιδέας ἄλλου ἀτόμου διὰ τοῦ ἀναλόγου μηχανισμοῦ τῆς ὑποβολῆς.

Ἄσθενες οἱ τῶν ἀνθρώπων φύσει ἔχουσιν εἰς ἀσθενῆ βαθμὸν τὴν αὐτοελεγκτικὴν ταύτην δύναμιν ἐν ἑαυτοῖς, γίνονται συστηματικοὶ ψεύσται πραγματοποιοῦντες τὸν τύπον, ὃν περιεγράψαμεν.

Οἱ τοιοῦτοι δὲ ψεύσται εἰσὶ τὸ ἄκρον ἄωτον τῶν ψευστῶν, διότι ψεύδονται εἰς ἑαυτοὺς καὶ πιστεύουσι τὰ ἴδια αὐτῶν ψεῦδη· ὥστε δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι τὸ ἄκρον ἄωτον τοῦ ψεύδους ἐστὶν ἡ ἀλήθεια!

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ΣΙΜΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΝΗΣ

Η ΕΝ ΚΟΡΣΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΠΟΙΚΙΑ

[Συνέχεια· ἴδε σελίδα 138.]

ΙΕ'

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΛΗΡΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΙΚΙΑΣ ΤΑΥΤΗΣ

Οἱ ἐξ Οἰτύλου ἐν Κορσικῇ ἐλθόντες καὶ ἐγκατασταθέντες Ἕλληνας ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν ἕνα Ἐπίσκοπον, τὸν Παρθένιον Καλκανδῆν, Ἱερεῖς, Ἱερομονάχους, Μοναχοὺς τοῦ τάγματος τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, Δοκίμους καὶ Καλογραίας. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν δὲ τοῦ μεταξὺ ἀποίκων Ἑλλήνων καὶ γενουηνσιακῆς Δημοκρατίας ἀνταλλαγέντος συμφωνητικοῦ ἐγγράφου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Παρθενίου Καλκανδῆ, οἱ Ἕλληνας οὗτοι δὲν εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ τὸν ἀντικαταστήσουν. Μετὰ τὸν θάνατον λοιπὸν αὐτοῦ οἱ Ἕλληνας Κληρικοὶ ἐξέλεγον ἕνα ἐκ τῶν ὑπαρχόντων Ἱερέων, ὡς ἀρχηγὸν των, εἰς τὸν ὁποῖον ἐδίδον τὸν τίτλον τοῦ Πρωτόπαπα ἢ Προεστῶτος.

Κατὰ τὰ συμπεφωνημένα, ὁ ἐλληνικὸς οὗτος Κλῆρος ὤφειλε νὰ ὑποταχθῆ εἰς τὴν δεσποτείαν τοῦ Ποντίφηκος τῆς Ῥώμης, ἀλλ' ἡ ὑπόσχεσις καὶ ἀνάγκη αὕτη ἦτο διὰ τὴν μεταγενεστέραν γενεάν τοῦ Κλήρου. Οἱ ἐξ Ἑλλάδος ἐλθόντες Κληρικοὶ οὗτοι ἐξηκολούθησαν νὰ διατηρῶσι τὸ Ὀρθόδοξον δόγμα των καὶ τὴν ἐν γένει λατρείαν τῶν πατέρων των.

Ἴδου δὲ περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης τί μανθάνομεν ἐκ τῆς ἀνωνόμου Ἱστορίας τοῦ La Ville Hurnois· «Ὅτε, λέγει, κατηγγέλθη εἰς τὴν Δημοκρατίαν τῆς Γενούης ὅτι οἱ Μοναχοὶ τῶν ἐν Κορσικῇ Ἑλλήνων ἐξηκολούθησαν νὰ διατελῶσιν ἐν τισὶ πλάναις (sic), οὐ μόνον ἀφῆκε νὰ καταστραφῆ τὸ Μοναστήριον των, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐπέβαλε καὶ ἐν εἶδος Καπελάνου ἐκ τοῦ τάγματος τοῦ Ἁγίου Δομνίνικου, ἐπιφορτισμένον νὰ διδάσκῃ τοὺς Ἕλληνας τὴν Ἱεράν Κατήχησιν.» (Ἀνώνυμ. Ἱστορ. κτλ. σελ. 293.) Τὸ μεταξὺ

Γενουηνοίων καὶ Ἑλλήνων ἀνταλλαγὴν συμφωνητικὸν ἔγγραφον διέτασσε τοὺς Ἕλληνας ν' ἀλλάξωσι θρησκείαν. Οἱ Ἕλληνες δὲν συνεμορφώθησαν μὲ τὰς διαταγὰς ταύτας, διότι αἱ θρησκευτικαὶ πεποιθήσεις τῶν ἀνθρώπων δυσκόλως μεταβάλλονται. Ἡ πράξις αὕτη ἐθεωρήθη ὡς ἔγκλημα! Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἡ γαληνοτάτη Δημοκρατία ἔστειλε τὸν Καπελάνον της, ἵνα δι' αὐτοῦ ἐκβιάσῃ ἐκ νέου τὰς συνειδήσεις τῶν τालαιπώρων ἐκείνων Ἑλλήνων. Ἀλλὰ τὸ Μοναστήριον τῶν Ἑλλήνων Μοναχῶν ὑπῆρχε σχεδὸν μέχρι τῆς φυγῆς τῶν Ἑλλήνων ἐκ Παομίας. Ἄρα, μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης, οἱ ἐν Κορσικῇ Ἕλληνες ἐξηκολούθουν νὰ διατελῶσιν ἐν τῇ δῆθεν οὐτοίᾳ τῶν.—Ἐπειτα δὲ, τὸ ὅτι οἱ Ἕλληνες πῶτοι δὲν ἠγάπων πολὺ τὸν Δυτικὸν Κλήρον καὶ τὸ Δυτικὸν δόγμα, ἐξάγεται καὶ ἐκ τούτου: Δὲν ἤθελον νὰ πληρῶνουν ἀρχιερατικὰ δικαιώματα εἰς τὸν Λατίνον Ἀρχιεπίσκοπον οὔτε ἐν Παομία οὔτε ἐν Αἰακκίῳ. Καὶ ἂν δέποτε ἔπραξαν τοῦτο, βεβαίως τὸ ἔπραξαν παρὰ τὴν θέλησίν των. Ἡ τελευταία αὕτη εἰδήσις ἐξάγεται ἐκ τινος ἀλληλογραφίας τοῦ Καπετὰν Γεωργίου μετὰ τινων Κληρικῶν τοῦ Αἰακκίου σωζομένης μέχρι σήμερον ἐν τοῖς ἀρχείοις τῶν ἐν Αἰακκίῳ Στεφανοπούλων Κομνηνῶν.—Καὶ ἐτέραν δὲ μαρτυρίαν τούτου ἔχομεν τὴν περὶ τοῦ ἀρχηγοῦ Ἀποστόλου Στεφανοπούλου εἰδήσιν, τὴν ὁποίαν διέσωσεν ἡμῖν ὁ Καμβιάγης, ὁ ὁποῖος, ὁμιλῶν περὶ αὐτοῦ, λέγει: «e doppio due anni tornò in Vitilo, ove, non senza sospetto di Scisma, pose fine ai suoi giorni.» (Istoria κτλ. Τόμ. Β'. σελ. 312, ἐν τῇ 1ῃ ὑποσημειώσει). «Ὅλα δὲ ταῦτα μαρτυροῦν τρανῶς ὅτι οἱ Ἕλληνες οὗτοι ἐξ ἀνάγκης ὑπετάχθησαν εἰς τὸν Πάπαν καὶ ὅτι, ἂν καὶ ὑποτεταγμένοι αὐτῷ, ἐξηκολούθησαν νὰ διατηρῶσι τὸ ὀρθόδοξον δόγμα των. Ὅσαύτως δὲ καὶ ὁ συγγραφεὺς τῆς Description de la Corse κτλ. λέγει καθαρῶς περὶ τῶν Ἑλλήνων τούτων ὅτι « Au commencement de ce siècle, les Génois pour augmenter le nombre des habitans de cette isle, y reçurent et donnerent des terres à six cent Mainotes, qui sont des Grecs Romains et Schismatiques de la Morée κτλ.» Σελ. 75. Καὶ κατωτέρω: «Les Grecs ont conservé tous les usages et coutumes de leur pays: leurs prêtres font l'office suivant leur ancien rit dans les Églises des Latins: les Papes ou Prêtres des Schismatiques sont mariés κτλ.» Σελ. 78. Ὅποτε δὲ ὁ Ἐπίσκοπος τῶν ἀπέθανε καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἠλαττοῦτο ἐκ τοῦ χρόνου, τότε βεβαίως ἦλθον εἰς συνάφειαν μὲ τὸν Λατινικὸν Κλήρον. Κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα πρῶτος Λατίνος Ἀρχιερεὺς ἐλθὼν εἰς Παομίαν εἶναι ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Σαγῶνας Δομίνικος Καβανιάρης, ὁ ὁποῖος τῷ 1715 ὑπεχρέωσε τοὺς Ἱερεῖς

τῆς Παομίας νὰ κρατήσωσι τακτικὰ ληξιαρχικὰ βιβλία. Ἐπειτα δὲ ἀφοῦ ὁ τελευταῖος τῶν Ἱερέων ἀπέθανεν, ἔπρεπε ὁ λατίνος Ἀρχιερεὺς νὰ χειροτονήσῃ ἄλλους τοιοῦτους.

Ἡ ἐκπαίδευσις τοῦ Κλήρου παρὰ τοῖς Ἕλλησι τούτοις βεβαίως ἐγένετο ὡς καὶ παρὰ τοῖς ἐν Ἀνατολῇ. Εἰς Ἱερεὺς παρεσκευάζε τὸν συνάδελφον καὶ διάδοχόν του. Τὸν ἐδίδασκεν ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν τὸν ἐμάνθανε νὰ ψάλλῃ καὶ νὰ ὑπηρετῇ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ: τὸν ἐδίδασκε τὸ τυπικὸν τῶν Ἀκολουθιῶν καὶ τὴν λειτουργίαν, καὶ κατόπιν μία εὐχὴ τοῦ Ἀρχιερέως τὸν μετέτρεπεν εἰς Ἱερέα. Ἐκ τούτων ἔπεται ὅτι ὁ προπαρασκευαστὴς Ἱερεὺς ἐνεφύτευεν εἰς τὸν μαθητὴν του τὰ θρησκευτικὰ του αἰσθήματα καὶ τὰς πεποιθήσεις του.

Τὸ σύστημα τοῦτο τῆς ἐκπαίδευσως τοῦ Ἑλληνικοῦ τούτου Κλήρου ἐξηκολούθησε σχεδὸν μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ παρόντος αἰῶνος, ὁπότε ἡ Προπαγάνδα τῆς Ῥώμης ἀνέλαβε τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ ἀνατροφὴν τῶν Ἱερέων τῆς Ἑλληνικῆς ταύτης ἀποικίας. Ἐκ τοῦ συστήματος δὲ τούτου τῆς ἐκπαίδευσως τοῦ Κλήρου ἐξάγεται ὅτι οἱ ἐν Κορσικῇ ἀποικοὶ Ἕλληνες μετὰ τοῦ Κλήρου των, ἂν καὶ ὑποτεταγμένοι εἰς τὴν Αὐλὴν τῆς Ῥώμης, ἐξηκολούθησαν νὰ ἴναι καθαρῶς καὶ κατ' οὐσίαν Ὀρθόδοξοι μέχρι τοῦ τέλους τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Λέγω δὲ μέχρι τοῦ τέλους τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ὅσον ἀφορᾷ τὸ σύνολον τῆς ἀποικίας. Ἐὰν ὁμως θελήσωμεν νὰ ἐρευνήσωμεν τὰς πεποιθήσεις τῶν ἀνθρώπων κατ' ἄτομα, βεβαίως ἀκόμη καὶ σήμερον ὑπάρχουσι πολλοὶ Ἕλληνες ἐν Καρυσίς, οἵτινες δυσανασχέτως φέρουσι τὸ ὄνομα τοῦ Πάπα. Δυστυχῶς ὁμως ἐλευθερία συνειδήσεως ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ δὲν ὑπάρχει!

Τοὺς Ἕλληνας τούτους δὲν φλέγει μόνη ἡ ἀγάπη τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ὁ ἔρωσ τῆς Πατρίδος ἐκείνης, τὴν ὁποίαν μετὰ τοσαύτης δυστυχίας καὶ θλίψεως ἠναγκάσθησαν νὰ ἐγκαταλίπωσι.

Ὁ ἱερός οὗτος ἔρωσ τῆς φιλότατης Πατρίδος δὲν ἐσβέσθη καὶ καθ' ὅλους τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους. Ὡς δὲ πληροφοροῦμαι, ἐν καιρῷ τοῦ μεγάλου ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος τῶν Ἑλλήνων τῷ 1821, πολλοὶ Ἕλληνες τῆς Κορσικῆς ἦσαν ἔτοιμοι καὶ πρόθυμοι νὰ ὑπάγουν νὰ χύσουν τὸ αἷμά των ἐν τῷ βωμῷ τῆς πεφιλημένης Πατρίδος των. Διάφοροι ὁμως περιστάσεις ἀνεχάτισαν τὴν ἐπιθυμίαν των ταύτην καὶ ἰδίως ἡ ἐλλειψὶς τῶν μέσων τῆς μεταβάσεως εἰς τὸν τόπον τοῦ ἀγῶνος. Εἰς δὲ συγγραφεὺς, ὁ κ. Ν. Στεφανόπουλος, καταγόμενος ἐκ τῶν ἐν Κορσικῇ Ἑλλήνων, ἐδημοσίευσεν τῷ 1826 καὶ Πολιτικὰς σκέψεις ἐπὶ τῆς τότε καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλὰ καὶ μέχρι σήμερον πολλοὶ σπινθη-

ρες τοῦ ἱεροῦ τούτου ἔρωτος διετηρήθησαν διακαεῖς ἐν ταῖς καρδίαις τῶν Καρυατῶν. Μετὰ συγκινήσεως δὲ καρδίας παρακολουθοῦσι πάντοτε τὰς διαφοροὺς φάσεις τῆς Ἑλλάδος. Ὅτε δὲ τῷ 1886 ἔμαθον ἐκ τῶν ἐφημερίδων ὅτι ὁ περὶ τῶν ὄλων ἀγῶν τῆς Ἑλλάδος ἦτο ἐπικείμενος, πρόθυμοι ἔσπευσαν νὰ προσφέρουν τὸν ὀβολὸν τῶν εἰς τὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν τῆς Ἑλλάδος. (Βλπ. Ἐκδόσεις Ἀθηνῶν, 26 Ἀπριλ. 1886, ἀριθ. 1414, σελ. 2.) Τὸ χρηματικὸν τοῦτο ποσὸν, καίτοι εὐτελές, ἦτο ὅμως μεγάλης ἀξίας, διότι προήρχετο ἐκ συμπαχοῦσιν καρδιῶν καὶ ἐξήρχετο ἐκ πενιχρῶν βαλαντίων. Οἱ Ἕλληνες οὗτοι ἠθέλησαν νὰ τελέσουν καὶ μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν ἐν τοῖς ἑλληνοτουρκικοῖς μεθορίοις πεσόντων Ἑλλήνων, κατὰ τὰς συμπλοκάς τοῦ μηνὸς Μαΐου 1886, ἀλλ' ὁ ἱερεὺς τῶν δὲν τοῖς τὸ ἐπέτρεψεν.

Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ ἱερεῖς, — καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ ἑλληνικὴ αὐτὴ ἀποικία, διότι ὁ ἱερεὺς εἶναι πάντοτε κύριος τῆς συνειδήσεως τῶν ἀπαιδευτῶν ἀνθρώπων — πρὶν ἢ ἀρχίσωσι νὰ ἐκπαιδεύωνται ἐν τῇ Προπαγάνδᾳ τῆς Ῥώμης. Ἀφ' οὗτος ὅμως νέοι Καρυᾶται ἀποστέλλονται εἰς Ῥώμην ἵνα ποιήσωνται ἐκεῖ τὰς ἱερτικὰς σπουδὰς τῶν, ἔκτοτε ἡ ἑλληνικὴ παράδοσις καὶ θρησκεία ἤρχισε νὰ ἐκλείπη ἐκ τῆς ἑλληνικῆς ταύτης ἀποικίας. Πᾶν ἑλληνικὸν φρόνημα καὶ αἴσθημα ἐξαλείφεται, καὶ ἡ ἑλληνικωτάτη αὐτὴ ἀποικία, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ τὴν τύχην ἄλλων τοιούτων ἀποικιῶν, ἔγκατασταθεισῶν μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἰς διάφορα μέρη τῆς Κάτω Ἰταλίας καὶ ἐν Σικελίᾳ.

(Ἐπεταί συνέχεια)

N. B. ΦΑΡΔΥΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ἡ ὑποκρισία εἶνε προσωπεῖον παραμορφοῦν, ὅχι πέπλος ἀποκρύπτων.

Ἡ ἀληθὴς τόλμη δὲν ἐπιζητεῖ, ἀλλ' ἀντιμετωπίζει τὸν κίνδυνον.

Χάρις εἶνε ἡ τοῦ κάλλους φιλαρέσκεια.

Τοὺς ἀνθρώπους καθιστᾷ δυστυχεῖς αὐτὴ ἡ δίψα τῆς εὐτυχίας.

Δύο γυναῖκες εἶνε φίλαι ἐφ' ὅσον δὲν συμφωνοῦσι περὶ τῆς ἀξίας ἐνὸς ἀνδρός.

Ἡ γυνὴ κολακεύεται μᾶλλον ἐκ κακολογίας

κατ' ἀντιζήλου ἢ ἐκ μακρᾶς προσλαλιᾶς πρὸς ἴδιον αὐτῆς ἔπαινον.

Αἱ γυναῖκες καὶ αἱ ἄκανθαὶ εὐκόλως προσκολλῶνται καὶ δὲν ἀπαλλάσσεται τις αὐτῶν ἄνευ ἀμυχῆς.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐπὲρ τοὺς 150 Ἀμερικανοὶ ἐν Βερολίῳ σπουδάζουσιν ἀποκλειστικῶς μουσικὴν. Ἀμερικανικὴ δὲ ἐφημερίς δημοσιεύει τακτικῶς σημείωσιν τῶν βαθμῶν, οὓς λαμβάνουσι, τῆς πορείας τῶν καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Σερβίας ἠθέλησε νὰ ἀσφαλίσῃ ἐσχάτως τὴν ζωὴν του εἰς τὴν ἀσφαλιστικὴν ἑταιρίαν «Ὁ Φοῖνιξ», ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἐδέχθη τὴν πρότασίν του, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ ἀσφάλεια μοναρχῶν συνεπάγεται πολλοὺς κινδύνους. Ὁ βασιλεὺς Μιλάνος ἀπετάθη πρὸ τινος πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ εἰς ἀγγλικὰς ἑταιρείας. Ἐλαβε δ' ὁμοίαν ἀπάντησιν.

Καθὰ κοινῶς δοξάζεται, ἡ ὑπαρξὶς δασῶν αὐξάνει τὰς βροχὰς, ἡ καταστροφὴ δ' αὐτῶν τὰς ἐλαττώνει. Τοῦτο ἤδη διαμφοσθητὴ ὁ κ. Γκάνεττ, στηριζόμενος ἐπὶ ἰδίῳν παρατηρήσεων ἐν διαφόροις ζώναις τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἦτοι ἐν ταῖς ζώναις τῶν λειμῶνων, ὅπου μεγάλα ἀναδάσωσης ἐγένοντο ἐσχάτως, καὶ ἐν Ὀχίῳ ὅπου τὸναντίον ἐνηργήθησαν ὑλοτομίαι εἰς διαστάσεις μεγίστας. Τὰ ἐκ τῶν παρατηρήσεων τοῦ κ. Γκάνεττ πορίσματα συνοψίζονται εἰς τοῦτο : ἡ ἀναδάσωσις καὶ ἡ ὑλοτομία οὐδεμίαν ἀσχοῦσιν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς πολυομβρίας ἢ τῆς ἀνομβρίας ἐν τινὶ χώρᾳ.

Ἐν Τιλβούργῳ τῆς Ὀλλανδίας ἐγένετο δηλητηρίασις ἐνδεκαετοῦς παιδὸς διὰ τῶν δηλητηριωδῶν οὐσιῶν, τῶν εὐρισκομένων ἐν τοῖς πρασίνοις χειροκτίσις ἄτινα ἔφερε. Τὸ παιδίον φέρον τὰ χειρόκτια ταῦτα ὠλίσθησε κατ' ὁδόν, καταπεσὸν δὲ ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου ἐμωλωπίσθη σοβαρῶς. Μετ' ὀλίγον ἡ χεὶρ καὶ ὁ βραχίον ἐξωδήθησαν καὶ παρὰ τὴν παρασχεθεῖσαν αὐτῷ ἐπιμελῆ ἱατρικὴν συνδρομὴν, ὁ παῖς ἐξέπνευσε μετὰ δύο ἡμέρας.

Ἐν ὀλοκλήρῳ τῷ κόσμῳ ὑπολογίζεται ὅτι ὑπάρχουσιν 1,000,000 τυφλῶν. Ἐν Γαλλίᾳ ὑπάρχουσι τυφλοὶ 32,000, ἐξ ὧν 2,500 παιδία. Ἐκ τῶν τελευταίων τούτων 800 φοιτῶσιν εἰς τὰ εἰδικῶς διὰ τοὺς τυφλοὺς προωρισμένα σχολεῖα. Οἱ πλειότεροι τυφλοὶ σχετικῶς ὑπάρχουσιν ἐν Καίρῳ

Ὁρισμός.

Σ τ ἔ μ μ α. Χρυσοὺς στέφανος κεκοσμημένος διὰ πολυτίμων λίθων, ὅστις προσαρμόζεται ἐπὶ τοῦ μετώπου τῶν αὐτοκρατόρων καὶ βασιλέων δι' ἰσχυρῶν ἀκανθῶν δὲν φαίνονται ὅμως ἢ μόνον οἱ πολῦτιμοι λίθοι.